

Arrest

nr. 108 539 van 23 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 23 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2013 en tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's en de administratieve dossiers van de verwerende partijen.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. SHONIA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2013 luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn, van Georgische origine en afkomstig uit Zugdidi. Uw zoon, J. I. (...) (O.V. X), kende problemen met de autoriteiten omwille van zijn oppositieactiviteiten. In 2007 vluchtte hij naar België waar hij asiel aanvroeg.

Na het vertrek van uw zoon ondervonden u en uw echtgenoot eveneens problemen omwille van zijn politieke activiteiten. Zo voerde de politie regelmatig huiszoekingen bij jullie uit en kregen jullie dreigtelefoons.

De politie nam uw echtgenoot ook enkele keren mee voor ondervraging.

Toen jullie het eigendomsrecht van een stuk grond in Poti dat uw echtgenoot geërfd had wilden verwerven, werd dit geweigerd door de rechtbank.

In 2009 werden u en uw echtgenoot lid van de radicale oppositiepartij Democratic Movement-United Georgia (DMUG). Uw echtgenoot begon bovendien te werken bij de veiligheidsdienst van Badri Bitsadze, echtgenoot van Nino Burjanadze, de leidster van deze partij.

Zelf voerde u actief propaganda voor de partij.

Op 26 mei 2011 nam u deel aan een demonstratie in Tbilisi georganiseerd door Nino Burjanadze. Uw echtgenoot was aanwezig als lijfwacht van Badri Bitsadze.

De politie trad erg gewelddadig op tegen de demonstranten. Verschillende personen werden ook gearresteerd. U raakte gewond door de slagen van de politie, maar u slaagde er toch in om te vluchten. U ging naar het huis van uw zus die arts is en uw verwondingen kon behandelen. Daarna dook u onder bij een nicht van u in Tbilisi.

U wist niet wat er met uw echtgenoot gebeurd was. Van uw burens in Zugdidi vernam u dat de politie op zoek was naar u en uw echtgenoot.

Na anderhalve maand belde uw echtgenoot uw nicht in Tbilisi op. Op die manier vernam u dat hij na de demonstratie gevlucht was naar Obninsk, Russische Federatie, waar hij ondergedoken zat bij een verre verwant.

Op 15 juli 2011 vertrok u naar een familielid van uw echtgenoot in het dorp Orsantia nabij Abchazië. Op 25 december 2011 vertrok u met de wagen naar Wit-Rusland. Op 4 januari 2012 reisde u met de vrachtwagen verder naar België.

U vroeg asiel aan op 10 januari 2012.

U heeft verder geen nieuws in verband met uw man.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw Georgische identiteitskaart, uw diploma, uw huwelijksakte, een notariële akte waarin gesteld wordt dat J. M. (...) uw zoon is, kopies van twee attesten van de oppositiepartij Democratic Movement-United Georgia, en een beslissing van de regionale rechtbank te Zugdidi aangaande de erfenis van een stuk grond.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolging vreest vanwege de autoriteiten.

U en uw echtgenoot waren lid van de oppositiepartij Democratic Movement-United Georgia (DMUG).

Uw echtgenoot behoorde bovendien tot de veiligheidsdienst van Badri Bitsadze, echtgenoot van Nino Burjanadze, leidster van deze oppositiepartij.

Daarnaast kenden u en uw echtgenoot na het vertrek van jullie zoon ook problemen omwille van zijn politieke activiteiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/03/2012, p. 6).

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat u sinds uw vertrek uit uw land onvoldoende pogingen ondernomen hebt om alsnog enige informatie te bekomen over de huidige stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem.

Uit uw verklaringen is namelijk gebleken dat u geen enkele concrete informatie kon verschaffen aangaande de verdere evolutie van uw problemen met de autoriteiten. U stelde weliswaar er zeker van te zijn dat u en uw echtgenoot momenteel gezocht worden door de autoriteiten omwille van jullie activiteiten voor de oppositiepartij Democratic Movement-United Georgia (DMUG) en jullie deelname aan de demonstratie in Tbilisi op 26 mei 2011.

U verklaarde dat vele partijleden na deze demonstratie gearresteerd en veroordeeld werden. Toen u vervolgens gevraagd werd naar enige concrete informatie dat u en uw echtgenoot nog altijd gezocht worden door de autoriteiten, kon u slechts zeggen dat de politie vóór uw vertrek uit het land bij familieleden in jullie woonplaats Zugdidi is langsgeslagen op zoek naar jullie.

U was echter niet op de hoogte of de politie sinds uw vertrek ook nog bij deze familieleden is langsgeslagen. Voorts bleek u niet te weten of u en uw echtgenoot al dan niet officieel gezocht worden door de autoriteiten. U veronderstelde alleen maar dat dit wel het geval was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/03/2012, p. 3-4).

U kon evenmin zeggen of jullie officieel in beschuldiging werden gesteld en of er een rechtszaak tegen jullie werd aangespannen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/03/2012, p. 10). Met betrekking tot de actuele situatie van uw echtgenoot kon u evenmin enige concrete informatie verschaffen. Zo verklaarde u dat hij na zijn deelname aan de demonstratie naar Rusland

gevlucht was waar hij ondergedoken leefde bij familieleden in Obninsk. U was er echter niet zeker van of hij daar momenteel nog altijd verblijft.

U hebt zelf geen enkele poging ondernomen om met uw echtgenoot in contact te komen of meer informatie over hem te bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/03/2012, p. 3, 10-11).

Uw dermate ernstige gebrek aan kennis van de actuele stand van zaken aangaande uw vervolgingsprobleem is weinig aannemelijk te noemen.

Van een hoog geschoold persoon die zijn land van herkomst ontvlucht is omwille van een gegronde vrees voor vervolging mag namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich via contacten met andere personen of organisaties te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Uw uitleg voor uw nalatigheid dat u ten gevolge van stress psychisch in een slechte toestand verkeerde waardoor het moeilijk was voor u om zich te informeren over het verloop van uw vervolgingsprobleem, maar dat u nu zal trachten om meer informatie hierover te bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/03/2012, p. 10), is dan ook weinig overtuigend. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en ondermijnen de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging ernstig.

Verder haalde u aan dat u en uw echtgenoot problemen hadden omwille van de oppositieactiviteiten van uw zoon, J. M. (...) (O.V. X).

Zo verklaarde u dat de politie verschillende huiszoekingen bij jullie uitvoerde. De politie nam uw echtgenoot enkele keren mee voor ondervraging. Jullie kregen dreig telefoons. Uw echtgenoot ondervond problemen met de rechtbank in verband met het verwerven van het eigendomsrecht van een stuk grond dat hij geërfd had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/03/2012, p. 3, 6-7). Met betrekking tot al deze problemen dient er echterop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal op 22 december 2008 in hoofde van uw zoon een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen heeft, aangezien vastgesteld werd dat erop grond van de beschikbare informatie geen geloof gehecht kon worden aan zijn asielrelaas.

Bijgevolg kan erop deze basis evenmin enig geloof gehecht worden aan deze door u aangehaalde problemen die u en uw echtgenoot gekend zouden hebben omwille van de oppositieactiviteiten van jullie zoon.

Wat er ook van zij, volgens onze objectieve gegevens (waarvan er een kopie bij uw administratieve dossier is gevoegd), heeft de oppositiecoalitie van Bidzina Ivanishvili de parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012 gewonnen, waarmee een einde werd gemaakt aan de hegemonie van de almachtige National Movement, de partij van het staatshoofd Mikheil Saakashvili. Buiten de National Movement en de coalitie Georgian Dream heeft geen enkele andere partij de minimumdrempel van 5% van de stemmen gehaald om vertegenwoordigd te worden in het Georgische parlement.

Sinds 2 oktober 2012, de datum waarop Saakashvili zijn nederlaag heeft erkend, werd er een bladzijde omgedraaid in Georgië, en tekent er zich een nieuw politiek landschap af. De oppositie van gisteren is de meerderheid van vandaag geworden. Bidzina Ivanishvili werd officieel tot eerste minister benoemd door president Saakashvili. Enkel kopstukken die deel uitmaken van de coalitie of dicht bij de coalitie van Bidzina Ivanishvili staan, maken deel uit van zijn regering. Tea Tsulukiani, benoemd tot minister van Justitie, heeft gedurende tien jaar op het EHRM gewerkt in Straatsburg. Sozar Subari, de voormalige ombudsman voor de mensenrechten in Georgië, die gedurende verschillende jaren de mishandelingen in het gevangenis milieu aan de kaak heeft gesteld, heeft de ministerportefeuille van het gevangeniswezen gekregen. Beiden hebben aangekondigd dat ze radicale hervormingen willen doorvoeren.

Men kondigt bovendien een grondige reorganisatie aan van de parketten, evenals een vervanging van de leidinggevendenden binnen de politie- en veiligheidsdiensten.

Op basis van uw engagement (en van uw echtgenoot) voor personen/partijen die de oppositie tegen Saakashvili steunden, op basis van uw vrees door de autoriteiten onder Saakashvili vervolgd te worden omwille van dit engagement, moet nu omwille van de geschetste politieke ontwikkelingen hoe dan ook gesteld worden dat er in uw hoofde actueel geen gegronde vrees voor vervolging kan worden vastgesteld.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie.

Uw Georgische identiteitskaart, uw huwelijksakte, en uw diploma bevatten namelijk louter persoonsgegevens en gegevens betreffende uw studies die hier niet in twijfel getrokken worden. De notariële akte bevestigt enkel dat J. M. (...) uw zoon is waaraan evenmin getwijfeld wordt. Met betrekking tot de twee attesten van de oppositiepartij Democratic Movement-United Georgia kan erop gewezen worden dat om enige bewijskracht aan dergelijke documenten te ontfangen, ze dienen te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien betreffen deze documenten louter faxkopies die gemakkelijk vervalst kunnen worden waardoor er maar weinig bewijswaarde aan gehecht kan worden. De beslissing van de rechtbank in Zugdidi tenslotte toont aan dat uw echtgenoot een gerechtelijke procedure heeft aangespannen met betrekking tot de erfenis van een stuk grond, maar uit dit document blijkt geenszins enig verband met de door u aangehaalde vervolgingsproblemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, nam op 28 januari 2013 lastens verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten ("*bijlage 13 quinques*").

2. Nopens de ontvankelijkheid

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2. In casu richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van "*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*" genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een "*bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker*" (*bijlage 13quinques*), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde vreemdelingenwet.

Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een syntheseseminarie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *"Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen."* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *"Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd."*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13^{quinquies}), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 23 maart 2013 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar haar ten laste wordt gelegd onvoldoende pogingen te hebben ondernomen om zich te informeren over de huidige stand van zaken aangaande haar problemen, legt verzoekster uit dat haar problemen haar hele gezin hebben getroffen en dat zowel zij, als haar zoon en echtgenoot de vlucht hebben moeten nemen. Zij stelt dat ze geen familiebanden meer heeft in haar land van herkomst.

Zij voert aan dat zij wel heeft (zie p. 3) *“geprobeerd om in contact te komen met andere familieleden toch is het niet gelukt om via hen actuele informatie te bekomen omtrent haar problematiek”*, omdat de vrienden en verre familieleden *“veiligheidshalve niet in machte (zijn) om de stand van zaken te onderzoeken”*.

Volgens verzoekster moet er rekening worden gehouden (zie p. 3) *“met de heersende feitelijke situatie in Georgië”*. Zij is van mening dat de positieve omschrijving van de algemene situatie aldaar door de commissaris-generaal (zie p. 3) *“klaarblijkelijk overdreven”* is, gezien er *“nog steeds geen stabiliteit noch rustig (is) in het land”* en stelt dat de werkelijkheid complexer is en dat belangrijke posten nog steeds door de oude functionarissen bezet worden en dat deze ook in plaatselijke bestuursorganen talrijk zijn vertegenwoordigd.

Verzoekster is van oordeel dat haar vrees bij eventuele terugkeer (zie p. 3) *“niet voor niets (is) vermits de personen die hem destijds mishandeld hebben blijven voorts hun functies verder uitoefenen”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing van de commissaris-generaal te *“vernietigen en/of hervormen”* en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

Vooreerst is de Raad van oordeel dat verzoekster bij terugkeer naar Georgië geen risico meer loopt op vervolging omwille van haar engagement -en dat van haar echtgenoot- voor personen/partijen die de oppositie tegen Saakashvili steunden, noch omwille van de oppositieactiviteiten van haar zoon.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat de oppositiecoalitie van Bidzina Ivanishvili de parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012 heeft gewonnen, waarmee een einde werd gemaakt aan de hegemonie van de almachtige National Movement, de partij van het staatshoofd Mikheil Saakashvili.

Buiten de National Movement en de coalitie Georgian Dream heeft geen enkele andere partij de minimumdrempel van 5% van de stemmen gehaald om vertegenwoordigd te worden in het Georgische parlement.

Sinds 2 oktober 2012, de datum waarop Saakashvili zijn nederlaag heeft erkend, werd er een bladzijde omgedraaid in Georgië, en tekent er zich een nieuw politiek landschap af. De oppositie van gisteren is de meerderheid van vandaag geworden.

Bidzina Ivanishvili werd officieel tot eerste minister benoemd door president Saakashvili. Enkel kopstukken die deel uitmaken van de coalitie of dicht bij de coalitie van Bidzina Ivanishvili staan, maken deel uit van zijn regering. Tea Tsulukiani, benoemd tot minister van Justitie, heeft gedurende tien jaar op het EHRM gewerkt in Straatsburg. Sozar Subari, de voormalige ombudsman voor de mensenrechten in Georgië, die gedurende verschillende jaren de mishandelingen in het gevangenis milieu aan de kaak heeft gesteld, heeft de ministerportefeuille van het gevangeniswezen gekregen. Beiden hebben aangekondigd dat ze radicale hervormingen willen doorvoeren. Men kondigt bovendien een grondige reorganisatie aan van de parketten, evenals een vervanging van de leidinggevenden binnen de politie en veiligheidsdiensten.

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat de positieve omschrijving van de algemene situatie aldaar door de commissaris-generaal "*klaarblijkelijk overdreven*" is, gezien er "*nog steeds geen stabiliteit noch rustig (is) in het land*"; dat de werkelijkheid complexer is; dat belangrijke posten nog steeds door de oude functionarissen blijven behouden en dat deze ook in plaatselijke bestuursorganen talrijk zijn vertegenwoordigd.

De Raad is van oordeel dat de loutere beweringen van verzoekster geenszins aantonen dat de informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekster nalaat enige informatie die haar mening steunt, toe te voegen aan haar verzoekschrift.

De Raad sluit zich bijgevolg aan bij de inhoud van het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar en gesteund op talloze bronnen, en besluit dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst actueel geen risico meer loopt op vervolging omwille van de politieke activiteiten van haarzelf, haar echtgenoot en haar zoon.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster na haar vertrek uit haar land van herkomst, geen pogingen ondernomen heeft om informatie te bekomen over de huidige stand van zaken met betrekking tot haar vervolgingsprobleem.

Het blijkt immers dat zij geen enkele concrete informatie kon verschaffen aangaande de verdere evolutie van haar problemen met de autoriteiten, ondanks haar contacten met familieleden in haar land van herkomst (zie het verhoorverslag van 9 maart 2012, p. 3).

Op de vraag of zij en haar echtgenoot nog altijd gezocht worden door de autoriteiten, kon verzoekster slechts zeggen dat de politie vóór haar vertrek uit het land, bij familieleden in hun woonplaats Zugdidi is langsgesproken op zoek naar hen; zij was echter niet op de hoogte of de politie sinds haar vertrek ook nog bij deze familieleden is langsgesproken.

Voorts bleek verzoekster niet te weten of zij en haar echtgenoot al dan niet officieel gezocht worden door de autoriteiten; zij veronderstelde alleen maar dat dit wel het geval was (zie het verhoorverslag, p. 3-4).

Verzoekster kon evenmin zeggen of zij en haar echtgenoot officieel in beschuldiging werden gesteld en of er een rechtszaak tegen hen werd aangespannen (zie het verhoorverslag, p. 10).

Met betrekking tot de actuele situatie van haar echtgenoot kon verzoekster evenmin enige concrete informatie verschaffen. Zo verklaarde zij dat hij na zijn deelname aan de demonstratie, naar Rusland gevlucht was waar hij ondergedoken leefde bij familieleden in Obninsk, maar voegde er aan toe dat zij er niet zeker van was of hij daar momenteel nog altijd verbleef.

Bovendien verklaarde verzoekster *“ik kan geen informatie krijgen nu”* en *“ik kan niet zeggen vandaag wat er gebeurt”* (zie het verhoorverslag, p. 4), ondanks het feit dat zij tevens verklaarde nog contact te hebben met haar moeder, haar zus en haar nicht in haar land van herkomst (zie het verhoorverslag, p. 3).

Verzoekster verklaarde tevens geen contact meer te hebben gehad met haar echtgenoot (zie het verhoorverslag, p. 3), niet te hebben geprobeerd met hem in contact te komen, noch pogingen ondernomen te hebben om hem te vinden via organisaties (zie het verhoorverslag, p. 10-11).

In haar verzoekschrift laat verzoekster gelden dat zij wel heeft *“geprobeerd om in contact te komen met andere familieleden toch is het niet gelukt om via hen actuele informatie te bekomen omtrent haar problematiek”*, omdat de vrienden en verre familieleden *“veiligheidshalve niet in machte (zijn) om de stand van zaken te onderzoeken”*.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoekster geschetste vrees in te schatten; van verzoekster kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen.

Van verzoekster kan inderdaad worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoeksters onwetendheid en haar nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen het bestaan van de voorgehouden vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De enkele beweringen van verzoekster in haar verzoekschrift dat er *“nog steeds geen stabiliteit noch rustig (is) in het land”*, dat de werkelijkheid complexer is, dat belangrijke posten nog steeds door de oude functionarissen bezet blijven en dat deze ook in plaatselijke bestuursorganen talrijk zijn vertegenwoordigd, zijn niet in staat om aan te tonen dat er in haar land van herkomst een binnenlands

of internationaal gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bedoeld artikel 48/4, § 2, c) beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quon non in casu.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 28 februari 2013 is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE